

Розділ 1. Стародавнє пророцтво.

Ранкове сонце увійшло до кімнати яскравими і теплими променями. Макс відкрив очі і посміхнувся. Йому дуже подобалося прокидатися у сонячних променях. Тому настрій у нього був чудовий. Минулого тижня Макс Шкіперу виповнилося 10 років, він перейшов вчитися у четвертий клас. Він був темно-волосим, високим, худорлявим хлопчиком з виразними карими очима. Макс був спокійним і любив проводити час наодинці у своїй дитячій кімнаті. Він любив щось створювати - малювати, ліпити, складати конструктор. Велика частина його дитячої кімнати була заповнена різними конструкціями, які він зібрав з конструктора лего. А ще він любив читати книги, тому що це давало йому можливість самому уявляти подумки тих героїв і події, які в них описані. Але найбільше Макс подобалося грати на татовому смартфоні у різні ігри самотійно або разом з однокласниками в онлайні.

Він ще потягнувся під ковдрою поки не задзвенів будильник, а потім відкинув ковдру, схопився з ліжка і в піжамі пішов до сусідньої кімнати будити молодшого брата Алекса. Алексу було вже 7 років і

він в цьому році пішов в перший клас тієї ж школи, що й Макс. Алекс зовні трохи був схожий на Макса, але мав трохи світліше волосся. А ще він був дуже товариський і балакучий. Обидві дитячі кімнати і спальня батьків були на другому поверсі будинку. Вікно в кімнаті Алекса виходило на протилежний бік від ранкового сонця і сам він теж любив поспати довше. Якщо його не будити, він міг би спати аж до обіду. Тому тато доручив Максусу будити Алекса кожного ранку.

Макс і Алекс розпочали ранкову зарядку. Це була обов'язкова умова тата, щоб ввечері отримати смартфон і пограти на них одну годину в ігри. Всього за 5 хвилин вони швидко зробили по 20 присідань, віджимань і вправ для тренування пресу. Завдяки цій зарядці Максусу і Алексу вдавалося швидко прокинутися і відчути себе бадьорими і повними сил.

Невдовзі біля їх будинку буде проїжджати шкільний автобус, тому їм потрібно встигнути поснідати і зібрати шкільні речі, щоб не запізнитися і не їхати потім до школи самим на самокатах. Тому Макс і Алекс швидко поснідали, зібрали речі, обнялися з мамою і татом, а потім хутко побігли до шкільного автобуса, який повіз їх до школи.

Котеджний квартал, в якому жила сім'я Шкіперів, був на околиці невеликого містечка Сан-Марінаріо. Це містечко виросло зі старовинного рибальського села на березі моря. Батьки довго мріяли про життя в будинку на природі. Перед народженням Макса вони купили цей будинок з вікнами, що виходять, як на схід сонця, так і на захід. До моря було недалеко, всього півгодини пішки. На задньому дворі був гарний фруктовий сад і декілька рядів виноградної лози. З тераси на задньому подвір'ї щовечора відкривався чудовий панорамний вид на казковий морський захід сонця.

Макс з нетерпінням чекав сьогоднішнього дня тому що після уроків мав відбутись фінальний матч з футболу, в якому команда його школи буде змагатися за кубок міста. Максу дуже подобалося грати в футбол, він був нападником і майже в кожній грі забивав гол.

В очікуванні матчу, уроки пройшли непомітно. Коли команда готувалася до виходу на стадіон, на трибунах вже зібралися хлопці з інших шкіл, були деякі батьки. Макс побачив на трибунах у верхньому ряду Алісу - свою подругу з паралельного класу, вона сиділа з іншими дівчатами. Вони весело смі-

ялися і активно щось обговорювали. Він помахав Алісі рукою, вона посміхнулася і помахала у відповідь. Аліса була високою і спортивною, у неї було каштанове кучеряве волосся, зелені очі і красива широка посмішка.

Пролунав стартовий свисток і Макс немов поринув у іншу реальність: для нього зникли трибуни - він бачив тільки поле, гравців, ворота і м'яч.

У команді суперників проти Макса грали двоє кремезних захисників, які відразу почали агресивно штовхати його і бити по ногах. Причому робили це свідомо в ті моменти коли суддя дивився в інший бік. Але незважаючи на це, Максудалося стрімко прорватися по флангу, відірватися від переслідування, отримати пас і забити перший гол. Вболівальники на трибунах зааплодували. Макс радісно застрибав.

Команда суперників була сильною і досвідченою. Вони швидко у відповідь забили два голи. Часу залишалося все менше і менше, потрібно було рятувати гру. Ура! Вдача! Макс отримав хороший пас з центру поля і зробив замах правою ногою для нанесення удару по воротам, але один з кремезних за-

хисників сильно вдарив його ліктем у спину і Макс впав, так і не вдаривши по м'ячу. А поки Макс підіймався інший кремезний захисник з недоброю усмішкою на обличчі, ніби ненароком, боляче наступив йому на ліву ногу своїми бутсами з шипами. Макс зойкнув від гострого, як поріз, болю у нозі. Сльози струмками потекли з очей. Суддя призначив штрафний удар.

Але Макс вже не те що вдарити штрафного не зміг, він ледве дійшов до лави запасних. Цей матч їх команда програла. Це було жахливо. Макс довго ридав в роздягальні від болю, образи і безсилля перед нечесною грою кремезних захисників. Алекс прийшов за ним у роздягальню і обійняв за плечі. Він теж все бачив і хотів висловити співчуття і заспокоїти брата. Але Макс був засмучений, як ніколи.

Коли шкільний автобус привіз Макса з Алексом додому, настрій у Макса був пригнічений, він відчував свою провину в тому, що їхня команда отримала поразку. Адже він так багато готувався, тренувався і з таким нетерпінням чекав цього матчу.

Він взяв самокат і потихеньку поїхав на своє улюблене місце за містом. Це було місце під високим

могутнім кедровим деревом на вершині кам'яної скелі на березі моря.

Це місце було особливим ще з тих пір, коли мама возила в дитинстві його на прогулянки у візочку. У цьому місці Макс гарно спав і мама сідала на зручну лавку із спинкою під велетенським кедром. А коли Макс просинався, вони разом мовчки довго дивилися на захід сонця і неймовірну гаму теплих тонів палітри, відтворену в хмарах. У цьому місці час немов зупинявся, а думки летіли далеко за обрій. Повертаючись додому з цього місця Макс відчував себе немов батарейка заряджена на 100%.

Ревіння прибою внизу біля скель сьогодні було винятково сильним. Макс подивився вниз і його погляд зупинився на великій дерев'яній клітці, яка застрягла між двох скель, що утворюють невеликий кам'яний грот. Видно було як хвилі колихають клітку і в ній видно птаха з яскравим пір'ям. Кожна нова хвиля могла підхопити клітку і з усієї сили розбити об гострі скелі.

Скелястий берег був крутий і небезпечний. Минулого літа Макс спускався по ньому кілька метрів вниз за повітряним змієм і сильно подряпав ліве ко-

ліно. Правда, після того випадку тато Макса, який мав досвід студентських походів в гори, прив'язав до одного з потужних коренів велетенського кедра альпіністський канат і опустив його до самого низу скелястого берега. Потім тато показав на особистому прикладі сином Максу і Алексу, як він зі спеціальним альпіністським спорядженням спускався вниз і піднімався назад догори. Алекс відмовився злазити, а Макс зі спорядженням і з допомогою тата спустився до половини і повернувся назад. Канат так і залишився висіти, тому що вони планували ще потренуватись наступного разу.

Макс хотів врятувати птаха, йому було дуже шкода бідолагу. І тому він мав спуститися по канату до самого низу і піднятися назад, але вже без допомоги свого тата. Макс розумів, що на рахунку кожна хвилина. Було трохи страшно спускатися без тата, але він швидко почав спускатися вниз, міцно тримаючись за канат. Коли канат закінчився, Макс уже стояв на нижніх скелях. Потім він акуратно пішов, переступаючи з одного на інший камінь і незабаром був там, де застрягла клітка з птахом.

Клітка застрягла досить міцно і для того, щоб витягнути її, Максу довелося зайти у воду по коліна. Зви-